

PROLOOG

Wanneer ik in de eerste ochtendschemering uit het zuiden kom en de paleistorens van Vahan Calyd als vage contouren uit de nevel opdoemen, raakt mijn hart door die aanblik diep ontroerd. Wie mij kent, zal mij bepaald niet sentimenteel of romantisch noemen. Net als jij, mijn broeder, ben ik al ettelijke eeuwen oud. Ik was vaak in Vahan Calyd, deze oeroude stad aan de Woudzee, waar schoonheid en verval zich harmonisch hebben vervlochten. Op reis regel ik het altijd zo dat ik de haven bij het kriecken van de dag in vaar. Vol angst en hoop sta ik op de voorplecht. Ik ben bang dat de eigenaardige bekoring die de stad op mij uitoefent op een dag verdwenen zal zijn. Jij bent een krijger, ik een genezeres. Wij zijn gewend aan de aanblik van dood en ellende. Net als jij heb ook ik mijn hart leren pantseren. Ik mag niet geroerd worden door wat ik zie. Met een hart van steen kan ik beter helpen. Wanneer ik aan het bed van een stervend kind word geroepen, zal ik beslist geen tranen vergieten. Ik moet strijden tegen een vijand die uiteindelijk toch altijd zegeviert. De dood.

Mijn hart is zo verkild, dat ik nog maar zelden door iets ontroerd word. Daarom is Vahan Calyd mij zo dierbaar. En daarom breng ik af en toe een nacht op zee door, alleen maar om de haven in het eerste morgenlicht te zien.

Nu is echter de dag aangebroken, waarvoor ik al zo lang bang ben geweest. Het is de tweede dag na het Feest van de Lichten. In de nevel boven het water hing de stank van rook en dood. En in het water zag ik de rugvinnen van de rovers en aaseters die in de richting van de stad snelden. Vahan Calyd werd omringd door een woud van masten waaraan de vlaggen met de bloedrode eik slap omlaag hingen. De torens van de stad rezen als dodelijk gewonde reuzen uit de nevel op. Vol gapende wonden hielden ze zich met hun laatste krachten overeind. Hun schoonheid is vernietigd, hun trots gebroken.

We gleden het woud van masten in. Door de mist leek alles om ons heen merkwaardig onwezenlijk, als een reis door een droom. Hij dempte de geluiden en onttrok de volle omvang van de gruwelen genadig aan ons oog.

De stalen tanden van een enterbaak beten zich in de reling. Onverwacht, zonder waarschuwing. Een silhouet werd een schip. En toen kwamen ze.

Wantrouwend en voorzichtig, als geslagen bonden. Met jachtige blikken en zenuwachtige bewegingen veroverden ze mijn schip. Hun aanvoerders probeerden hun angst te verbergen. Ze ontweken mijn ogen niet, maar ik kon hun angst ruiken. Ze wachtten erop dat ik hun een voorwendsel zou geven mij hun macht te tonen. Ik hield me volkomen stil. En ook ik was bang.

Drie keer doorzochten de mensenkinderen mijn schip voor ze ons een ligplaats wezen. Ze noemen zich ridders, maar het zijn schaamteloze dieven. Ze eigenden zich alles toe wat hun waardevol leek, van mijn sieraden tot mijn medische instrumentarium. En hun uitdagende lach verried dat ze nog meer begeerden. Maar een laatste restje fatsoen bezaten ze nog. Nooit heb ik me zo machteloos, zo hulpeloos gevoeld. Hoe konden de mensenkinderen, van wie we meenden dat we ze in alles overtroffen, zo machtig worden?

Mijn geliefde Vaban Calyd... Nooit had ik kunnen dromen, dat er ooit een dag zou komen waarop de mensenkinderen zouden beslissen wanneer ik een voet op je oueroude plaveisel zou mogen zetten. De mist hing nog altijd tussen de ruïnes, toen de ridders me lieten gaan.

De meest uiteenlopende geuren van de dood kleefden aan de stad, alsof het een enkel, reusachtig lichaam was. Was ik in het uur van mijn terugkeer verstart van sprakeloze ontzetting, nu zochten al mijn woede en verdriet een uitweg uit mijn binnenste. Ik huilde... voor het eerst sinds mijn kindertijd. En toen er aan de stroom tranen maar geen eind wilde komen, drong het tot me door dat de mensenkinderen mij in al hun blinde vernielzucht niet hadden kunnen beroven van wat mijn kostbaarste schat was: Vaban Calyd ontroerde me nog altijd. Meer dan ooit tevoren!

Zo overwon ik mijn ontzetting. En een koninginnenpage schonk me nieuwe moed. Op vleugels vol wit, zilver en zachtgeel kwam hij uit de nevel aanzweven, zo onverwacht alsof hij gebaard was door de damp die als een lijkwade over de stad hing. Hij verdween fladderend in het gewelf van een half ingestorte poorttunnel. Onverstoorbaar schoot hij naar het licht aan het eind van de duistere gang vol puin. Ik ging achter hem aan en hij leidde me naar de orchideeëntuin bij de paleistoren van Alvemar. Uit het donker in de tuin stappen was als een schrede in een andere wereld zetten. Licht en kleur brachten hulde aan de ochtend. Het dak van kristal was vrijwel onbeschadigd. Tientallen kleine bronnen murmelden een zachte melodie. Duizenden bloemen wedijverden wie zich met de stralendste kleuren en de verleidelijkste geuren had getooid. De plundersaars die het kadaver van de stad overspoelden, zochten alleen goud en edelsmeedwerk. Deze plek hadden ze ongemoeid gelaten.

Ik had de bemanning van mijn schip uitgestuurd om gewonden te zoeken die nog te helpen waren. Ze moesten hen hierheen brengen. Hier zou niet alleen hun lichaam, maar ook hun geest genezing vinden. Hier te zijn

betekende te weten dat de mensenkinderen met al hun woede en kanonnen de wereld niet van zijn schoonheid konden beroven.

Het bericht deed de ronde dat Emerelle dood was. Hoe vaak heb ik niet gewenst dat een wreed lot de moordenares van onze moeder zou mogen treffen. En uitgerekend ik hoop nu dat dit bericht slechts een loos gerucht is. De alfenkinderen die het hebben overleefd lopen met gebogen hoofd. Ze zijn bang voor de mensen, wagen het niet hen in de ogen te zien...

Ik wou dat Emerelle hier was om al die gebogen hoofden weer te laten opkijken. Ik kan gewonde ledematen genezen, maar vertwijfelden nieuwe hoop geven kan ik niet. Nog altijd vervloek ik de ridders van de bloedrode eik. Vol arglist zijn ze heimelijk Vaban Calyd binnengedrongen. Moge de vloek van deze wandaad zijn weerslag op hen hebben. Net zoals Vaban Calyd viel tijdens het moment van zijn grootste feest, moet de straf ook hen totaal verrassen en in het uur van hun overwinning overvallen. Ik hoop op Emerelle. Wat een eigenaardige, vreemde gedachte... Ze mag niet dood zijn. Ze moet de schoonheid van Alfenmark redden...!

BRIEF VAN MORWENNA AAN TIRANU
VORST VAN LANGOLLION
BEWAARD IN DE BIBLIOTHEEK VAN DE ROZENTOREN

OVER ZWEMMERS EN EELTPLEKKEN

Luc moest zichzelf dwingen zijn ogen neergeslagen te houden. Maar al te graag had hij de elftovenares die zijn bemanning had vermoord zien sterven. Maar hij mocht zich niet verraden.

Een beetje wankelend kwam hij overeind. Met vermoeide passen slofte hij over het dek van het vreemde schip. Zijn rechterhand lag op het bebloede verband rond zijn arm. Hij kromp enigszins in elkaar want de wond brandde.

Toen tastte hij naar zijn krachten.

Zijn binnenste raakte vervuld van kilte. Hij dacht aan de val naar de zeebodem. Het gekraak van versplinterend hout en de kreten van zijn mannen. Al diegenen die hun vertrouwen in hem hadden gesteld. De slachtoffers van deze elfin. Luc beefde van woede. Nu zou hij haar met gelijke munt betalen!

Met overslaande stem riep iemand iets. Luc verstond de woorden niet. Hij keek op. Naast de elfentovenares stond een kleine vosman met een witte pels. Het was het wezen dat Honoré vertrouwd had. Hij had de magische poort naar Alfenmark geopend. Hoe kon deze verrader nu aan de zijde van de elfin staan?

Luc probeerde zich vertwijfeld op de gave van god te concentreren. Hij moest zijn woede in toom houden. Alleen zo kon hij overwinnen. De macht die Tjured hem had geschonken, zou alle elfen aan boord binnen een oogwenk doden.

De tovenares keek hem aan. Ze was doodkalm en toonde geen angst voor hem.

Uitdagend keek hij haar in de ogen en drukte zijn rechterarm stevig op het verband. Zijn geest moest openstaan voor god!

De wond deed pijn. Warm bloed sijpelde door het linnen en bevochtigde zijn vinger. Luc haalde diep en regelmatig adem. Hij zag hoe een paar elfen hun zwaard trokken. Het zonlicht werd door het koude staal weerkaatst.

Luc had opeens het merkwaardige gevoel dat hij buiten de werkelijkheid stond. Hij was half in trance. Tjured was hem nu heel nabij. Alles om hem heen leek ver weg. Niets kon hem nog deren.

De tovenares hield de elfen met een enkel woord in bedwang. Ze zei het niet luid en toch was haar stem duidelijk te horen. Hij klonk melodieus, ook al was het woord onmiskenbaar een bevel.

Haar laatste bevel, dacht Luc grimmig. Nog een paar tellen, dan zou ze in elkaar zakken, geveld door een goddelijke macht.

De jonge ridder voelde hoe het bloed langs zijn arm omlaag stroomde en op zijn blote voet druppelde. De tovenares kwam naar hem toe. Zonder enige haast. Ze verloor hem niet uit het oog. Ze kwam op hem toe zoals je op een hond toe zou lopen, waarvan je niet weet of die zal bijten.

Luc sloot zijn ogen. Waarom gebeurde er niets? Zij en al dat vervloekte elfengebroed hadden allang dood moeten zijn! Geluidloos mompelde hij een schietgebed. Waarom misgunde Tjured hem het wonder van de genezing? Waar was de macht die het vlees van mensen liet genezen en tegelijkertijd de tegennatuurlijke schepselen van Alfenmark vernietigde? Wat had hij gedaan dat god hem niet langer hielp?

Op het elfenzeilschip was het doodstil geworden. Hoewel Luc zijn ogen gesloten hield, voelde hij hoe iedereen hem en de tovenares aankeek. Hij werd onwel. De kracht vloede uit zijn benen weg. Hij wist dat hij duizelig zou worden als hij zijn ogen weer opendeed.

‘Alsjeblieft, hoeder van alle gelovigen, alsjeblieft, mijn hemelse va-

der, help! Mijn leven hoort u toe. Maar help. Alsjeblieft, god...'

Het besef trof Luc als een klap. Wat voor een dwaas was hij! Hij had beter moeten weten. Dit was gods wereld niet! Tjured kon hem hier, midden in het alfundomein, niet helpen. Hij was alleen op zichzelf aangewezen!

Luc sperde zijn ogen open. De tovenares was nu bijna bij hem. Ze was klein en had een elegante gestalte. En ze was mooi... Een lachje speelde rond haar lippen. Ze dacht zeker dat hij zich gewonnen zou geven als een hond die je met een worst lokte.

De andere elfen stonden minstens drie schreden van hem af. Wanneer hij snel en vastbesloten handelde.

Luc spande zijn spieren. Hij was groter en zwaarder dan de tovenares; hij zou haar slanke, melkwitte nek breken en het hautaine lachje voor altijd van haar lippen verdrijven.

'Vergeef me, Gishild,' fluisterde hij. Ook al zouden de andere elfen hem doden, hij mocht deze kans niet voorbij laten gaan. Dit misbaksel van de duisternis dat zich achter een masker van schoonheid verborg, mocht niet langer leven. Nooit zou ze nog een schip vol gelovigen in de afgrond van de oceaan laten storten!

Hij sprong op haar toe. De elfin deed een stap opzij. Het gebeurde zonder haast en bijna met de bevalligheid van een danseres. Hij voelde een slag vlak onder zijn ribben. De lucht werd uit zijn longen geperst, hij wankelde en viel.

Wat was dat voor een achterbakse tovertruc? Alle kracht was uit zijn lichaam verdwenen. Hij kon niet opstaan, hij kreeg nauwelijks nog lucht.

De elfin zette haar smalle voet op zijn borst en op een terloopse toon zei ze iets. Het vosachtige wangedrocht was snel weer naast de koningin komen staan en riep met een brouwend accent een bevel. 'Alle gevangenen stellen zich achter elkaar in een rij op en lopen stuk voor stuk naar de koningin!'

Luc gaapte de bevallige elfentovenares met open mond aan. Dat was niet mogelijk... De koningin was dood! Verscheurd door de explosies die de vreemdsoortige havenstad van de elfen had verwoest. Hij had de verwrongen, met bloed besmeurde kroon zelf gezien. Wat had dat te betekenen? Hadden die arglistige alfenkinderen Honoré om de tuin geleid? Of probeerden ze hem nu te misleiden, zodat hij met verkeerde informatie in Drusna terugkwam, als hij erin slaagde te ontsnappen?

Een potige roeier met de eerste plukken grijs in zijn zwarte baard ging voor de koningin staan. Hij zag eruit als iemand die voor geen kleintje vervaard was. Zijn hoekige gezicht zat vol littekens en was

roodverbrand van de veel te hete zon in deze vreemde wereld. Maar nu, nu hij in bedwang werd gehouden door twee elfenkrijgers die samen nauwelijks meer wogen dan de roeier met zijn stierennek alleen, maakte hij een angstige indruk. Hij hield zijn ogen neergeslagen.

‘Steek je beide handen naar voren!’ beval de vossenkop.

De wachters lieten hem los, maar in plaats van van de gelegenheid gebruik te maken en de arglistige tovenares de strot dicht te knijpen, stak de lafaard inderdaad zijn handen uit.

‘De handpalmen naar boven!’ snauwde de vosman tegen hem.

De zeeman gehoorzaamde.

Luc kreeg weer wat meer lucht, maar hij liet het niet merken. Hij hield zich doodstil en loerde op een kans.

De tovenares zei iets. Woorden die de oren streelden, ook al bleef de betekenis onbegrijpelijk.

De wachters gebaarden de zeeman dat hij naar het voordek moest gaan.

De volgende schipbreukeling die voor haar werd geleid, was een man met smalle heupen. Hij gedroeg zich niet zo onderdanig als de roeier. Hij daagde de tovenares met geen enkel gebaar uit, maar hij sloeg ook zijn ogen niet voor haar neer alsof hij een geslagen hond was. Luc meende hem ooit met de buikband van een officier te hebben gezien, maar zeker wist hij dat niet. Nu droeg de man alleen een eenvoudig linnen hemd en een gerafelde broek van een dure kwaliteit stof.

De elfin wierp slechts een vluchtige blik op zijn handpalmen. Met een knikje beval ze haar krijgers de man naar de grote mast te brengen.

‘Kost het je weinig moeite te doden?’ De tovenares sprak in zijn taal en deed dat bijna accentloos. Ze keek op hem neer. Aanvankelijk was hij te verbluft om te antwoorden. Ze bestudeerde hem zoals kinderen een bijzonder vreemde kever zouden bekijken, die ze onder een vermolmd boomstam hadden gevonden.

‘Jou zou ik zonder te aarzelen doden.’

‘Hou je tong in bedwang,’ snauwde de vosman hem toe. ‘Jij...’ De elfin legde hem met een kort gebaar het zwijgen op.

‘Ik weet dat je nog altijd hoopt mij te kunnen vermoorden, Luc, maar dat was mijn vraag niet.’

Dat ze zijn naam kende kwam ongetwijfeld omdat ze een tovenares was. Hij verwaardigde zich niet haar te antwoorden. Ook al omdat hij niet precies wist wat hij haar daarop had moeten zeggen.

‘Je stilzwijgen is ook een antwoord.’

Hoewel ze zo klein en elegant was, dat ze op het eerste gezicht on-

gevaarlijk leek, lag er iets in haar reebruine ogen wat Luc koude rillingen bezorgde. Het waren ogen die verschrikkelijke dingen hadden gezien. Kil en vol levenservaring. ‘Ik heb geen scrupules meer om te doden, hetzij met het blanke staal of door mijn bevelen. Ik ben het schild en het zwaard van Alfenmark. Wie de mijnen kwaad doet, hoeft van mij geen genade te verwachten. Ik herken je aan je handen. Wie op een schip dient, heeft eeltplekken op beide handen gekregen, want wie zijn brood eerlijk verdient, moet met twee handen aanpakken. Wie zich echter ten dienste van het zwaard heeft gesteld zoals jij, Luc, heeft maar op één hand eeltplekken. Jouw orde noemt zich de Nieuwe Ridderstand, maar in de strijd tegen Alfenmark zijn ridderlijke deugden bij jullie al een hele tijd ver te zoeken.’ Ze kneep haar ogen tot spleetjes, terwijl ze hem onafgebroken bleef aankijken. ‘Niemand in een omtrek van tweehonderd schreden rond de beide schepen die onder dekking van de nacht mijn haven zijn binnengedrongen heeft het overleefd. Het kon jullie niets schelen dat ook vrouwen en kinderen stierven. Niemand die tijdens die nacht op mijn schip te gast was, is nog in leven. Alleen mij hebben jullie niet kunnen doden. Ik ben Emerelle, heerseres van Alfenmark, en men beweert van mij dat ik een hart van steen heb. Kun je goed zwemmen, Luc?’

Hij zou haar geen antwoord geven! Zij was de heerseres vol leugens. Zij was het kwaad. Elk van haar woorden was vergif. Je moest je voor haar afsluiten!

De tovenares keek de rij gevangenen af. ‘Kijk naar de tekenen in jullie handen en je weet wie ik een vrije aftocht naar zijn wereld zal geven. Alle anderen zullen op hun geluk moeten vertrouwen. Geen van mijn elfen zal een zwaard tegen jullie opheffen. Tweehonderd schreden, zo ver reikte de dood. Voor wie zich daar bevond, was er geen hoop meer en ook buiten die grens vielen nog honderden doden. Tweehonderd schreden zullen jullie morgen moeten zwemmen naar de plek waar de slagboom van jullie haat zich bevond. Wie de kade bereikt is vrij.’

Luc zag hoe een paar mannen meesmuilden. Tweehonderd schreden in kalm havenwater zwemmen was geen kunst.

‘Ik heb gehoord dat je met de helm geboren bent, Luc.’ De elfin keek hem aan en haar blik was ijskoud. ‘Al het geluk dat je bij je geboorte hebt meegekregen zul je hard nodig hebben, want jij zwemt morgen als eerste.’

DE JONGE RIDDER

Ahtap likte nerveus langs zijn snuit, terwijl hij onrustig langs de reiling heen en weer liep. Hij was niet teerhartig en hij was beslist de laatste die men zou kunnen verwijten dat hij sympathie voor die vervloekte ridders koesterde. Daarvoor was hij te lang hun gevangene geweest! Maar wat er nu ging gebeuren, zat hem behoorlijk dwars.

De lutin had een uitvlucht gezocht om niet aan boord te hoeven zijn, maar Emerelle had erop gestaan dat hij erbij zou zijn. Waarom wist hij niet. Wat deed het ertoe of uitgerekend hij bij dit bloedige spektakel aanwezig zou zijn?

Het was drukkend warm in de haven van Vahan Calyd. Of in wat er van die haven nog overgebleven was. Ahtap verjoeg met een verstrooide handbeweging een van de dikke vliegen die glinsterden in alle kleuren van de regenboog. Deze weerzinwekkende beesten zaten overal. Aasvliegen... de geur had hen uit de mangrovebossen en de jungle gelokt. Die wilde gewoon niet verdwijnen, zelfs de lichte bries vanuit zee verdreef hem niet, die zoetige stank van ontbinding.

Ahtaps ogen gleden over de puinhopen. Honderden, misschien wel duizenden lagen daar nog onder begraven. Dankzij hem hadden de ridders geweten dat dit de tijd was, waarin Vahan Calyd bruiste van het leven. Nog geen hele maan duurden de feestelijkheden en ze werden ook maar eens in de achtentwintig jaar gehouden. In de tussenliggende periode werden de meeste paleizen door een paar bedienden beheerd. Dan waren er in de straten van de stad meer verdwaalde winkerkrabben dan tweeënige bewoners te vinden...

Maar op de dag van de kroning kwamen alle edelen en vele nieuwsgierigen naar de stad om het Feest van de Lichten te vieren. Ahtap had nooit geloofd dat de ridders tot hier zouden kunnen doordringen. Nietsvermoedend had hij eerst Leon en later Honoré over het feest verteld. Mensen konden toch niet in Alfenmark komen! En toen hij de poort had geopend was hij er nog altijd van overtuigd geweest dat de tovermacht van de koningin de schepen van de mensen gemakkelijk zou kunnen vernietigen, wat uiteindelijk ook het geval was geweest. Maar wat daarvoor was gebeurd... Een prop zo groot als een vuist zat in zijn keel. Hij had er geen vermoeden van gehad wat er zou gebeuren. Maar dat maakte het er niet beter op. Hij had evenzeer schuld aan de dood van deze alfenkinderen als de kapiteins die de beide grote schepen de haven in hadden gestuurd. Zou Emerelle

daar een vermoeden van hebben? Had ze daarom geëist dat hij bij de terechtstellingen aanwezig zou zijn?

Ahtap weigerde omlaag in het water te kijken. Waarom organiseerde de koningin dit treurige schouwspel? De lutin keek naar de vernielde kades. Daar stond het antwoord. Met duizenden waren ze gekomen. Velen droegen vuile verbanden.

Ahtap moest zich onwillekeurig krabben. Vahan Calyd was geen geschikte plaats om gewond te raken. Overal zwermde insecten. Afschuwelijke ondieën, waarvan hij de namen niet kende. Schepsels met veel te veel poten en afzichtelijke bijtwerktuigen, die zich een weg tussen verbanden en zwachtels door wisten te banen. Aangelokt door de geur van bloed en ontbinding. Van het zweet dat door de hitte en de pijn uit de poriën werd gedreven. Hij zag een schaduw door het troebele water glijden. Niet alleen insecten werden erdoor aangelokt.

Emerelle had hen ook gewoon aan de ra's kunnen laten opknopen. Wanneer men hen langzaam omhoogtrok, zodat de beulsknoop hun nek niet brak, zouden ze nog een poosje met hun benen hulpeloos door de lucht zwaaiend dansen. Dat zou spektakel genoeg zijn geweest.

Vanaf de boeg, waar ze met een paar elfenkrijgers in witte linnen uniformen had staan praten, kwam de koningin aanlopen. Ze wekte niet de indruk dat ze moeite had met datgene wat zo dadelijk zou volgen.

Ahtap sloeg zijn ogen neer. Hij was bang dat ze had geraden hoeveel schuld hij had aan datgene wat er was gebeurd. Tot dusver had ze hem geen vragen gesteld.

De koningin zei iets tegen de drie grote trollen die midscheeps in de buurt van de grote mast wachtten. De reuzen met hun grijze huid antwoordden met een kort geknor. Een van hen strekte en kromde zijn knokige, grijze vinger.

Ahtap dacht aan zijn tijd in de kerker in de burcht van Valloncour, en aan Nhorg, die door de vele jaren dat hij gevangen had gezeten zijn verstand had verloren. Steeds weer had die kerel het over eten gehad... Hij had zo ongeveer alles gegeten wat men zich kon voorstellen. En een paar dingen waarvan Ahtap tot dan toe niet in de verste verte had gedacht dat iemand op het idee kon komen die te verorberen. Nog altijd klonken Nhorgs woorden hem in de oren. *Haar kietelt op de tong. Ik eet graag beesten met een pels.*

De lutin krabde in zijn gebaarde nekvel. Geen moment had hij zich uit de deurnis van de kerker gewaagd. Dat was de enige plek buiten bereik van de geketende trol geweest. En wanneer hij ging slapen was

Ahtap steeds bang geweest tijdens een onrustige droom over de licht aflopende vloer naar het midden van de kerker te rollen. Of om zich ook maar een duim te dicht in de richting van de trol te bewegen om in diens klauwhanden wakker te worden en te weten dat Nhorg straks nog een keer een pels langs zijn verhemelte zou voelen kietelen. Het was die vervloekte derde profetie van de apsara geweest die hem in de kerker zo vaak uit zijn dromen had gerukt. Op een dag zou hij verslonden worden, had ze voorspeld toen hij haar naar zijn toekomst had gevraagd.

Nu kwam Emerelle zijn kant op. Ze komt alleen maar naar het achterdek, probeerde hij zichzelf wijs te maken. Hij had haar vanuit zijn ooghoeken gezien en waagde het niet rechtstreeks naar haar te kijken. Hij zweette nu nog sterker. En hij rook de bijtende stank van de angst. Dat zou niet voor haar verborgen blijven. Elfen ontging niets, en Emerelle al helemaal niet.

‘Breng ze aan dek! Allemaal!’ Ze sprak zacht, maar met een stem die je de rillingen bezorgde.

Ahtap balde zijn vuisten. Hij mocht nu niet gaan sidderen!

‘Verbazingwekkend hoeveel toeschouwers er gekomen zijn,’ zei de koningin op een luchtige conversatietoon.

‘Ja.’ Het kostte de lutin de grootste moeite zelfs dit ene woord maar uit te brengen. Niets laten merken, vermaande hij zich in stilte.

Emerelle haalde hoorbaar adem. Wilde zij dat hij wist dat ze zijn angst had opgemerkt? Hij keek naar de oever. Er konden allerlei redenen zijn waarom de koningin diep ademhaalde. Misschien hield ze van de geur van de haven. Onzin! Niemand hield van de geur van ontbindend vlees, behalve een paar trollen misschien.

De gevangenen werden aan dek gebracht. Ze zagen er erbarmelijk uit. Geen van hen verzette zich tegen zijn bewakers. Ze waren allemaal hier in de haven geweest. Ze wisten wat hun te wachten stond.

‘Eerst de jongen,’ zei Emerelle.

Een trol trad naar voren, maar er hoefde geen dwang gebruikt te worden. De jonge ridder liep vrijwillig naar de reling. Hij keek naar hen.

Ahtap wist nog altijd niet wat hij van de jongen moest vinden. Hij was naar Honoré in de Raventoren gekomen en meteen door hem ontvangen. Een privilege dat lang niet alle ridders van de Bloedeik genoten. Hij moest om een of andere reden belangrijk zijn. Ook meende hij hem in Valloncour te hebben gezien. Gisteren was hij bang geweest dat de jonge ridder over die geheimzinnige macht beschikte, die Nhorg indertijd op zo’n afschuwelijke manier had gedood. De macht die Ahtap slechts een ogenblik had gevoeld, maar